

søgelse vil fremføre Misligheder, som vi ikke kende, ved jeg ikke, det er der ingen, der ved, men naar Undersøgelsen har fundet Sted, og Sagen kommer til at ligge for, bliver der truffet Afgørelse om, hvad der saa skal gøres, om der skal anlægges Rigsretssag eller hvad. Det er ikke min Sag at udtale mig derom i Øjeblikket, men alle Parter ere formentlig interesserede i, at Sagen bliver lagt klart frem, og Rigsdagen vil faa Lejlighed til at gøre sig bekendt dermed.

Saa er der indvendt imod mig, at jeg i sin Tid har været medvirkende til at faa Alberti optagen i Ministeriet i 1901, uagtet jeg da havde mine Tvivl om, at han var solvent — det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nævnte det i Gaar —, og det er rigtigt. Da vi dannede Ministeriet i 1901, ansaa jeg det for en Selvfølge, at alle Ministeriets Medlemmer skulde være af den Art, at der ikke kunde siges dem noget paa, selvfølgelig, det vilde vistnok enhver, som stod i den Stilling, gøre sig Umage for at faa klaret. Det var jo ganske vist ikke mig personlig, der skulde danne Ministeriet, men jeg mente, at jeg havde min Interesse i saa Henseende. Der havde været Rygter om, at Albertis Pengeforhold ikke vare gode, og at han ikke skulde være solvent. Jeg vidste ikke noget derom, og jeg mente, det var rigtigst at henvende mig til Manden selv. Jeg havde ingen Grund til at tro, at Manden ikke var ærlig, nu kan man jo se det bagefter, men jeg havde den Gang ingen Grund til at tro det. Maaske finde Folk det forunderligt, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at ganske de samme Rygter vare nogle Aar i Forvejen oppe om en anden bekendt Politiker, nemlig gamle C. Berg — det kan ikke være ubekendt for nogen. Navnlig Højre trak i sin Tid meget stærkt frem, at han ikke var solvent, at han havde Gæld til alle Sider, at han skyldte Gud og hver Mand, og der var en hel Række Historier. Da jeg gik til Peter Alberti for at spørge — jeg erindrer det tydeligt —, tænkte jeg netop paa det samme, at hvis det nu havde været C. Berg, som jeg skulde i Ministerium sammen med, maatte jeg ogsaa være gaaet til ham for at spørge. Det er nemlig ikke saa rar en Gang at gaa og spørge om saadant noget. Resultatet af min Forespørgsel kende de Herrer, det har jeg skrevet offentligt: Alberti sagde, at han havde Grund til at betragte sig som en velhavende Mand. Med det Svar slog jeg mig til Ro, og jeg gjorde det saa meget mere,

— som jeg — jeg erindrer det tydeligt — havde en Samtale med den daværende Konseilspræsident, der sagde, at han heller ikke havde nogen Grund til at tro, at der var noget i Vejen; han havde forhørt sig — hvor han havde forhørt sig, ved jeg for Resten slet ikke, det spurgte jeg ikke om, vi vare jo begge interesserede i at komme til at sidde sammen med Mænd i Ministeriet, som der intet var i Vejen med. Han mente altsaa det samme som jeg.

Siden den Tid har jeg i Virkeligheden ikke haft Grund til at beskæftige mig med Albertis Formueforhold. Sagen er den, at efter hvad jeg kunde se, levede han ikke over Evne. Det er ikke godt at skønne over, men jeg kunde som sagt ikke skønne, at han levede over Evne eller paa nogen Maade tillod sig særlige Ekstraudgifter, og det viser sig jo ogsaa bagefter, at Pengene ere gaaede til Spil og lignende, og det var noget, han ingenlunde indviede sine Omgivelser i.

Naar der derfor i Fjor blev skrevet til mig af en af mine Venner — fra Fyn for Resten —, at han havde hørt, at der var noget i Vejen med Albertis Formueforhold paa den Maade, at en Bankdirektør her i København, Heide, skulde have sagt, at han kunde faa Alberti erklæret fallit, naar det skulde være, saa tænkte jeg ikke, det havde meget at sige. Men jeg benyttede dog Lejligheden, da jeg en Dag traf Heide, til at spørge, om der var noget om det Rygte. Men Heide fralagde sig paa det bestemteste Udtalelsen.

Det var Forholdet til Albertis personlige Formueforhold. Jeg har jo i øvrigt ikke haft nogen Adgang til at blande mig i hans personlige Sager. Om en Mands Formueforhold staa godt eller daarligt, er jo egenlig ogsaa en privat Sag.

Dernæst kommer jeg til, hvad jeg ogsaa har skrevet om i mine Udtalelser til mine Vælgere: Forholdet til det Laan, som Sparekassen havde i Nationalbanken. *Sparekassen* havde dette Laan i Nationalbanken; det var jo ikke Alberti personlig, der havde det. Da jeg fik det at vide — det var for øvrigt Indenrigsministeren, der fortalte mig det —, gik jeg til Alberti, og han forsikrede, at Sagen forholdt sig paa den Maade, som jeg har sagt, at der var opført en Saldo, en Forskel paa Sparekassens Tilgodehavende i den ene Bank og Skyld i den anden Bank, og at det var noget, som Bestyrelsen, Revisionen og Generalforsamlingen vidste Besked med.

Ja, man finder maaske, at det var mærkeligt, at jeg kunde slaa mig til Ro med